Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἀπριλίου 1902 — Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 15

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

—Κρῖμα ποῦ δὲν ἠμπόρεσαν οἱ ἐλέφαντες νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὸ δάσος!.. παρετήρησεν ὁ Μαξ Οὐμπέρ. Θὰ συνέτριβαν τοὺς κισσούς, θὰ ἐξέσχιζαν τοὺς θάμνους, θὰ ἔστρωναν τὸν δρόμον, θὰ ἔσπαζαν τἀγκάθια...

— Καὶ 'μᾶς μαζί... ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Βεβαιότατα, ἐπεκύρωσεν ὁ ὁδηγός. Ἂς ἀρκεσθῶμεν εἰς ὅ,τι ἔκαμαν οἱ ρινόκεροι καὶ οἱ βούβαλοι... Ὅπου ἐπέρασαν αὐτοί, θὰ ὑπάρχῃ δρόμος καὶ γιὰ 'μᾶς.

Ὁ Κάμης ἐγνώριζε τὰ δάση ταῦτα τῆς Ἀφρικῆς, διότι πολλάκις εἶχε διασχίσῃ τὰ τοῦ Κόγγου καὶ τοῦ Κάμερουν. Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται καὶ ἡ εὐκολία, μὲ τὴν ὁποίαν ἀπεκρίνετο εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν τῶν συντρόφων του, σχετικὴν πρὸς τὰ παντοειδῆ δένδρα καὶ φυτά, τὰ ὁποῖα ἐβλάστανον εἰς τὸ δάσος ἐκεῖνο μὲ τόσην ἀφθονίαν καὶ ποικιλίαν. Ἐνδιέφερε πολὺ τὸν Τζὼν Κόρτ ἡ σπουδὴ τῶν μεγαλοπρεπῶν τούτων προτύπων τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, τῶν φανερογάμων ἐκείνων, τῶν ὁποίων κατεγράφησαν ὑπὸ τῶν βοτανικῶν ὄχι ὀλιγώτερα τῶν ἑπτὰ εἰδῶν, μόνον μεταξὺ Κόγγου καὶ Νείλου. «Τόσῳ μᾶλλον, ἔλεγε, καθ' ὅσον εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρχουν καὶ χρήσιμα, δυνάμενα νὰ ποικίλουν τὴν μονοτονίαν τῶν ἐκ ψητοῦ κρέατος γευμάτων.»

Ἐκτὸς τῶν ἀπειραρίθμων ταμαρινοδένδρων, πανύψηλοι ἀκακίαι καὶ γιγαντιαῖα βαοβὰβ ἀνήγειρον τὰς κορυφάς των εἰς ὕψος ἑκατὸν πεντήκοντα ποδῶν. Μέχρις εἴκοσι καὶ τριάκοντα μέτρων ὑψοῦντο ἄλλα δένδρα ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν εὐφορβιοειδῶν, μὲ κλάδους ἀκανθώδεις, μὲ φύλλα πλάτους ἓξ ἕως ἑπτὰ δακτύλων, περιενδεδυμένα διὰ φλοιοῦ γαλακτώδους οὐσίας, περίεργα δένδρα, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται ρηξίκαρπα, διότι ὅταν ὁ καρπὸς των ὡριμάσῃ, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκρήγνυται καὶ νὰ ἐκσφενδονίζῃ τοὺς σπόρους ἐκ τῶν δεκαεξ κελλίων του. Καὶ ἂν δὲν εἶχε τὸ ἔνστικτον τῆς κατευθύνσεως, ὁ Κάμης θὰ ἠδύνατο νὰ προστρέξῃ εἰς τὰς ἐνδείξεις τοῦ σχιστοῦ συλφίνου, διότι τὰ φύλλα τοῦ δενδρυλλίου τούτου ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ στρέφωνται οὕτως, ὥστε ἡ μία των ὄψις νὰ βλέπῃ πρὸς τὴν ἀνατολὴν καὶ ἡ ἄλλη πρὸς τὴν δύσιν.

Ἂν Βραζιλιανός τις ἤθελε παραπλανηθῇ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυκνῆς καὶ ἀπεράντου ταύτης χλωρίδος, θὰ ἐνόμιζεν ἀφεύκτως ὅτι εὑρίσκεται εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ παρθένα δάση τοῦ Ἀμαζονίου. Ἐν ᾧ ὁ Μαξ Οὐμπὲρ κατηρᾶτο τοὺς νανοφυεῖς θάμνους, οἱ ὁποῖοι ἐκάλυπτον τὸ ἔδαφος, ὁ Τζὼν Κόρτ δὲν ἀπέκαμνε νὰ θαυμάζῃ τοὺς ὁλοπρασίνους ἐκείνους τάπητας, ὅπου ἀφθονοῦσε τὸ φρύνιον, καὶ ἡ ἐρείκη ἤπλωνε τοὺς φουντωτούς της κλώνους,— προσκόμματα τὰ ὁποῖα, διὰ νὰ περνοῦν, ἔπρεπε νὰ ἀπομακρύνουν διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν.

Καὶ ὁποία ποικιλία δένδρων, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα εἶχον τὸ ξύλον ξηρὸν καὶ ἄλλα μαλακόν. Τὰ τελευταῖα ταῦτα, καθὼς παρατηρεῖ ὁ Στάνλεῦ εἰς τὸ «Ταξείδιον ἀνὰ τὰ σκότη τῆς Ἀφρικῆς», ἀντικαθιστοῦν τὴν πίτυν καὶ τὴν ἐλάτην τῶν ὑπερβορείων χωρῶν. Μόνον μὲ τὰ πλατέα των φύλλα οἱ ἰθαγενεῖς δὲν δυσκολεύονται νὰ κατασκευάζουν καλύβας δι' ὀλιγοήμερον διαμονήν. Ἐκτὸς τούτων, τὸ δάσος εἶχε μυριάδας ἀνακαρδίων, σιδηροδένδρων, κοπαλίων λαμπρῶν, συκομωρεῶν ἀμιλλωμένων πρὸς τὰς ὡραιοτέρας τῶν τῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, ἀγρίων πορτοκαλλεῶν, συκεῶν, τῶν ὁποίων ὁ

« Προσκόμματα, τὰ ὁποῖα διὰ νὰ περνοῦν, ἔπρεπε νὰ ἀπομακρύνουν διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν » (Σελ. 113, στήλ. γ'.)

κορμὸς ἦτο λευκὸς ὡς ἀσβεστόχριστος, γιγαντιαίων μ π α φ ο ύ, καὶ ἄλλων δένδρων παντοειδῶν.

Ἀληθῶς, τὰ πολυάριθμα ταῦτα προϊόντα τοῦ φυτικοῦ βασιλείου δὲν συνωστίζονται τόσον πολύ, ὥστε νὰ παραβλάπτεται ἡ ἀνάπτυξις τῶν κλάδων των, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν κλίματος θερμοῦ συγχρόνως καὶ ὑγροῦ. Θὰ εὕρισκον δίοδον μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἀμάξια ἀκόμη κερβανίου, ἂν δὲν ὑπῆρχον τὰ σχοινία ἐκεῖνα, πάχους πολλάκις ἑνὸς ποδός, τὰ ὁποῖα τὰ συνέδεον πρὸς ἄλληλα: Ἦσαν οἱ ἀπέραντοι κισσοί, οἱ ὁποῖοι ἐτυλίσσοντο περὶ τοὺς κορμούς, ὡς κυκεῶνες ὄφεων. Πανταχόθεν ἐπρόβαλλον αἱ σωρεῖαι τῶν μακρῶν καὶ εὐστρόφων αὐτῶν κλωνίων, αἱ γιρλάνται αἱ ἰδιότροποι μὲ τὰς μυρίας περιπλοκάς, αἱ ἀναχωροῦσαι ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ φθάνουσαι σχεδὸν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων. Δὲν ὑπῆρχε κλάδος, ὁ ὁποῖος δὲν συνεδέετο οὕτω μὲ τὸν γείτονά του! Δὲν ὑπῆρχε κορμὸς ἀδέσμευτος ἀπὸ τὰς μακρὰς αὐτὰς φυτικὰς ἁλύσεις, τινὲς τῶν ὁποίων ἐκρέμαντο μέχρι τοῦ ἐδάφους ὡς σταλακτῖται πρασιᾶς. Καὶ δὲν ὑπῆρχε φλοιὸς τραχύς, μὴ καλυπτόμενος ἀπὸ βρύον πυκνὸν καὶ βελούδινον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔτρεχον μυριάδες ἐντόμων μὲ πτερύγια χρυσόστικτα!

Καὶ ἀπὸ τὴν παραμικρὰν γωνίαν τῶν φυλλωμάτων αὐτῶν, ἀνεδίδετο συναυλία κελαδημάτων καὶ κρωγμῶν, ἐδῶ κραυγαί, ἐκεῖ ᾄσματα, ἀντηχοῦντα ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας.

Καὶ τὰ μὲν ᾄσματα ἐξεχύνοντο ἀπὸ μυριάδας ραμφῶν, εἰς λαρυγγισμούς, εἰς τρίλλιες, εἰς ἀηδονισμούς, ποικιλοτέρους καὶ ὀξυτέρους ἀφ' ὅσον θὰ τοὺς ἔκαμνεν οἱαδήποτε σφυρίχτρα καὶ οἱοσδήποτε αὐλός. Καὶ πῶς νὰ μὴν παραζαλισθῇ κανεὶς ἀπὸ τὸν πτερωτὸν ἐκεῖνον κόσμον τῶν ἰδίδων, τῶν ψιττακῶν, τῶν ἐπόπων, τῶν γλαυκῶν, τῶν ἱπταμένων σκιούρων, τῶν κοσσύφων, ἑκτὸς τῶν μικροτάτων τροχίλων, οἱ ὁποῖοι ὡς σμῆνος μελισσῶν περιεκύκλουν τοὺς ὑψηλοὺς κλάδους!

Αἱ δὲ κραυγαὶ προήρχοντο ἀπὸ ὁλόκληρον ἀποικίαν πιθηκοειδῶν, παραφωνοῦσαν εἰς τὴν συναυλίαν της κωμικώτατα, καὶ ἀποτελουμένην ἀπὸ βαβουΐνους μὲ φαιὸν τρίχωμα, ἀπὸ μαυρότριχας μακάκους, ἀπὸ χιμπαζήδες, ἀπὸ μανδρίλλας καὶ ἀπὸ γορίλλας, τοὺς ρωμαλεωτέρους καὶ ἀγριωτέρους πιθήκους τῆς Ἀφρικῆς. Ἕως τώρα, τὰ τετράχειρα ταῦτα, ἂν καὶ ἀπετέλουν ἰσχυρὰς ἀγέλας, δὲν ἔδειξαν καμμίαν ἐχθρικὴν διάθεσιν κατὰ τοῦ Κάμη καὶ τῶν σύντροφών του, τῶν πρώτων βεβαίως ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἔβλεπον εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ἀφρικανικοῦ ἐκείνου δάσους. Ἦτο τῳόντι πολὺ πιθανόν, ὅτι οὐδέποτε ἀνθρώπινα ὄντα εἰσεχώρησαν εἰς τοὺς ἀπροσίτους τούτους μυχούς. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ πίθηκοι ἐξεδηλώναν περιέργειαν μᾶλλον ἢ ὀργήν. Εἰς ἄλλα μέρη, εἰς τὸ Κόγγο ἢ εἰς τὸ Κάμερουν, δὲν θὰ συνέβαινε τὸ ἴδιον. Πρὸ πολλοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐνεφανίσθη ἐκεῖ, καὶ οἱ ἐλεφαντοθῆραι, ἰθαγενεῖς ἢ μή, δὲν ἐκπλήσσουν πλέον τοὺς πιθήκους, μάρτυρας μακροχρονίους τῶν αἱματηρῶν των κατορθωμάτων.

Μετὰ τὸν πρῶτον σταθμὸν τῆς μεσημβρίας, ἔγινε καὶ δεύτερος τὴν ἕκτην ἑσπερινὴν ὥραν. Ἡ πορεία ἐδῶ κ' ἐκεῖ παρουσίασε μεγάλας δυσχερείας, ἕνεκα τοῦ ἀδιαπεράστου δικτύου τῶν κισσῶν. Ἔπρεπε νὰ τους θραύσουν διὰ νὰ διέρχωνται, καὶ τοῦτο ἀπῄτει ἐπίπονον ἐργασίαν. Ὁπωσδήποτε, ὑπῆρχον καὶ ἀτραποὶ μεγάλης ἐκτάσεως, σχηματισθεῖσαι ἀπὸ τὴν συχνὴν ἐκεῖθεν διάβασιν βουβάλων, ἐκ τῶν ὁποίων τινές, μεγάλου ἀναστήματος, ἐθεάθησαν ὄπισθεν τῶν ὑψηλῶν θάμνων.

Τὰ μυρηκαστικὰ ταῦτα, ἕνεκα τῆς τεραστίας των ρώμης, εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνα, καὶ διὰ τοῦτο οἱ κυνηγοὶ προσπαθοῦν πάντοτε νὰ τα πυροβολοῦν σκοπεύοντες μεταξὺ τῶν δύο ὀφθαλμῶν, καὶ ὄχι πολὺ κάτω, ὥστε ἡ πληγὴ νὰ εἶνε ἀμέσως θανατηφόρος.

Ὁ Τζὼν Κὸρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπὲρ δὲν ἔλαβαν εὐκαιριαν νὰ δείξουν τὴν σκοπευτικήν των δεινότητα κατὰ τῶν βουβάλων, διότι εὑρίσκοντο ἐκτὸς βολῆς τυφεκίου. Ἄλλως τε τὸ κρέας τῆς ἀντιλόπης δὲν εἶχε τελειώσῃ ἀκόμη, καὶ ἔπρεπε νὰ οἰκονομοῦν τὰ πολεμοφόδιά των. Οὔτε εἰς πυροβολισμὸς δὲν ἔπρεπε νὰ ριφθῇ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπρόκειτο νὰ τους προστατεύσῃ ἐναντίου ἐχθροῦ, ἢ νὰ τοις προμηθεύσῃ τὴν ἀπολύτως ἀναγκαίαν τροφήν.

Τὴν ἑσπέραν ἐσταμάτησαν εἰς τὴν ἄκραν μικρᾶς τινος ἐξαίθρας, ὅπου ὑπῆρχε δένδρον ὕψους ἑκατὸν πεντήκοντα ποδῶν, δεσπόζον ὅλου τοῦ περιξ δρυμοῦ. Τὸ φύλλωμά του ἐξετείνετο ἐξ μέτρα ἄνωθεν τοῦ ἐδάφους,—φύλλωμα πράσινον ὑποκλίνον πρὸς τὸ φαιὸν καὶ κατεσπαρμένον μὲ ἄνθη χνοώδη ὑπόλευκα, τὰ ὁποῖα ἔπιπτον ὡς χιὼν περὶξ κορμοῦ μὲ φλοιὸν ἀργυροειδῆ.

Ἡ ὁ ἐκ τῶν βαμβακοδένδρων ἐκείνων τῆς Ἀτρικῆς, τῶν ὁποίων αἱ ρίζαι σχηματίζουν τοξοειδεῖς ἀντηρίδας, ὑπὸ τὰς ὁποίας δύναταί τις κάλλιστα νὰ στεγασθῇ.

—Τὸ κρεβάτι εἶνε ἕτοιμον!.. ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Στρῶμα βαμβακερὸν μέσα εἰς τὴν φυσικὴν αὐτὴν παστάδα. Τί ἄλλο θέλομεν;

Ἤναψαν φωτιὰν μὲ τὸ τ σ α κ μ ά κ ι καὶ μὲ τὴν ὕσκαν, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀφθονα ὁ Κάμης, καὶ τὸ τρίτον γεῦμα ὑπῆρξεν ἔμοιον μὲ τὸ πρῶτον τῆς πρωΐας καὶ μὲ τὸ δεύτερον τῆς μεσημβρίας. Κατὰ δυστυχίαν, —καὶ πῶς ἠμποροῦσαν νὰ την ὑπομείνουν;—τοὺς ἔλειπε τὸ δίπυρον, ἡ γαλέτα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναπληρώσῃ τὸν ἄρτον καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐκδρομῆς. Ἔπρεπε νὰρκεσθοῦν εἰς τὰ ψητὰ κρέατα τὰ ὁποῖα ἄλλως τε ἦσαν ὀρεκτικώτατα.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον, καὶ πρὶν ὑπάγουν νὰ κατακλιθοῦν ὑπὸ τὰς ρίζας τοῦ βαμβακοδένδρου, ὁ Τζὼν Κὸρτ εἶπε πρὸς τὸν ὁδηγόν:

— Ἂν δὲν σφάλλω, ἠκολουθήσαμεν ἕως τώρα διεύθυνσιν νοτιοδυτικήν ...

— Χωρὶς νὰ παρεκκλίνωμεν διόλου, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης. Τὸ ἐξηκρίβωνα κάθε φορὰν ποῦ ἠμποροῦσα νὰ βλέπω τὸν ἥλιον.

—Καὶ ὡς πόσας λεύγας διηνύσαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν;

—Τέσσαρας ἕως πέντε, κύριε Τζών· καὶ ἂν ἐξακολουθήσωμεν ἔτσι, ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς τὸ πολύ, θὰ φθάσωμεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Οὐμπάγκη.

—Καλά, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κὸρτ· ἀλλὰ δὲν εἶνε φρονιμώτερον, εἰς τοὺς ὑπολογισμούς μας νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψει καὶ τὰς δυσμενεῖς περιστάσεις;

—Καθὼς καὶ τὰς εὐνοϊκάς, ὑπέλαβεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Ποιὸς ξεύρει ἂν δὲν συναντήσωμεν κανένα ποτάμι, τὸ ὁποῖον θὰ μας ἐπιτρέψῃ νὰ φθάσωμεν πολὺ ταχύτερα καὶ χωρὶς κόπον;

—Ὡς τώρα, αὐτὸ δὲν φαίνεται, ἀγαπητέ μου Μάξ...

— Διότι δὲν ἐπροχωρήσαμεν ἀκόμη πολὺ πρὸς δυσμάς, εἶπεν ὁ Κάμης. Αὔριον ὅμως ἢ μεθαύριον, πολὺ πιθανὸν νὰ φανῇ . . .

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΞΕΝΟ . . .

Ρίχνει 'στὰ χέρια βαρὺ κεφάλι
Καὶ μαῦρα δάκρυα βρέχουνε πάλι
Τὴ βελουδένια του ὡραία στολή·
Στὴν ἀρχοντιά του ἀναθρεμμένο,
Τί τάχα νἄχῃ, ὁποῦ κλαμένο
Κάθεται τ' ἄμοιρο καὶ δὲν μιλεῖ;

Μέσα 'στὸν κόσμον ἔρημο, ξένο,
Πουλάκι ἀφτέρωτο καὶ τρομαγμένο,
Ποῦ νἀκουμπήσῃ, ποῦ νὰ σταθῇ;
Κι' ὅταν 'ντ' ἀπέραντο λαμπρὸ παλάτι
Ρίχνει τριγύρω του θολὸ τὸ μάτι,
Σὰν τί νὰ θέλῃ, τί νὰ ποθῇ;

Ποθεῖ τὴν πρώτη του τὴν εὐτυχία,
Ποῦ δὲν ἀξίζει ἄλλη καμμία . . .
Χάδια γυρεύει, θερμὰ φιλιά,
Ζητεῖ λογάκια ἀγάπης τόσα
Ὅσα μας λέγει μανούλας γλῶσσα
Ὅταν μας σφίγγῃ 'στὴν ἀγκαλιά.

Πλούτη, στολίδια, λαμπρὰ παλάτια
Ὅπου θαμπώνουν ἄλλων τὰ μάτια,
Δὲν τα γυρεύει, δὲν τα ποθεῖ.
Μικρὸ πουλάκι, ζεστὴ ἀγκάλη
Ζητεῖ μανούλας, νὰ πέσῃ πάλι,
Ἀνάσα ναύρῃ, νἀναπαυθῇ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΖΗΤΗΜΑ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΡΟΣΑ, σᾶς βεβαιῶ, ἕως νὰ διαβασω ἕνα γράμμα, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔστειλε προχθὲς μία φίλη μας (ὄνομα καὶ μὴ χωριό!) διὰ νὰ μ' ἐρωτήσῃ κάτι . . . Ἀλλ' ὄχι πρέπει νὰ σας εἰπῶ καὶ τί ἤθελε νὰ μ' ἐρωτήσῃ: Ἂν τὴν ἐνέγραψα εἰς τὴν Β' Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων» μου, καὶ πότε θὰ ἐκδοθῇ τὸ βιβλίον. Αὐτὸ μόνον! μόνον αὐτό . . . Δὲν νομίζετε, ὅτι θα ἔφθανεν ἓν Δελτάριον ἢ τὸ πολὺ-πολὺ μία Βραχεῖα Ἐπιστολή: Καὶ ὅμως ἡ φίλη μας ἐπῆρε μίαν μεγάλην κόλλαν χαρτί, τὴν ἐγέμισε μὲ τὴν ἀπελπιστικωτέραν ψιλογραφίαν που ἠμπορεῖτε νὰ φανταισθῆτε, καὶ εἰς τὸ τέλος, ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι εἶχε νὰ μοῦ εἰπῇ καὶ ἄλλα, ἀντὶ νὰ πάρῃ τοὐλάχιστον ἀκόμη ἓν φύλλον χαρτὶ καὶ νὰ ἐξοκολουθήσῃ . . . ξεύρετε τί ἔκαμε; Ἐγύρισε τὸ γραμμένον φύλλον, ὅπως γυρίζομεν τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας «οὕτως ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιᾷ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις» καὶ ἐξηκολούθησε νὰ γράφῃ ἐπ' αὐτοῦ ὡς νὰ ἦτο ἄγραφον! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ γραμμαί της διεσταυρώθησαν, καὶ ἡ τελευταία σελὶς τῆς ἐπιστολῆς της ἀπετέλεσαν ἓν μεγαλοπρεπέστατον . . . Δικτυωτόν!

Ἀλλὰ τελειόνει καὶ αὐτό, καὶ ἡ φίλη μας βλέπει ὅτι ἔχει νὰ μου γράψῃ καὶ ἄλλα . . . Τί νὰ κάμῃ; Νἀρχίσῃ νὰ γράφῃ καὶ διαγωνίως; Θὰ ἦτο πάρα παλύ. Ὄχι· ἀνοίγει τὴν κόλλαν ἀπὸ μέσα, καὶ εἰς τὸ περιθώριον τὸ μεταξὺ δευτέρας καὶ τρίτης σελίδος, μοῦ σκαρώνει ἓν Ὑστερόγραφον πυκνογραμμένον, ἐκτενέστερον ἴσως καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν!..

Κάτι λείπει ἀκόμη, καὶ μάλιστα τὸ σπουδαιότερον: Ἡ ὑπογραφὴ καὶ ἡ χρονολογία. Ἀλλὰ «ποῦ τόπος!» καθὼς συχνὰ-πυκνὰ φωνάζει ἡ Διάπλασις. Ἡ φίλη μας ὅμως δὲν τα χάνει καθόλου. Κλείει τὴν ἐπιστολήν της εἰς ἕνα φάκελον, καὶ εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ φακέλου, ἀπέξω, μοῦ γράφει: «Υ. Γ. Γ. Ἀχ, τί ἀφῃρημένη! ἐλησμόνησα νὰ ὑπογράψω.» Καὶ ἀπὸ κάτω ἀμέσως τὸνομά της, ἡ διαμονὴ καὶ ἡ ἡμερομηνία!

Θὰ μ' ἐρωτήσετε μὲ ὅλον σας τὸ δίκηο, ἀγαπητοί μου, διατὶ ἐκοπίασα νὰ διαβάσω τέτοιον γράμμα, ἀντὶ νὰ τὸ ρίψω ἀμέσως εἰς τὸ καλάθι; (μὴ νομίζετε ὅτι δὲν ἔχω κ' ἐγὼ καλάθι!...)

Τὸ ἐδιάβασα διὰ δύο λόγους: Πρῶτον διότι ἡ φίλη μας εἶνε πολὺ ἀγαπητὴ φίλη, καὶ ἂν γράφῃ κατὰ τοιοῦτον παράξενον τρόπον, ἔχει ὅμως πολλὰ προτερήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ φιλομουσία εἶνε τὸ μεγαλήτερον. Δεύτερον, διότι, ἅμα ἔρριψα μίαν ματιὰν καὶ εἶδα ποία εἶνε καὶ περὶ τίνος μοῦ γράφει, μ' ἔπιασε μεγάλη περιέργεια νὰ μάθω πῶς κατώρθωσε νὰ καταστρώσῃ τέτοιαν π α ν τ α χ ο ύ σ α ν, ποῦ τα ἠθέλησε νὰ μου γράψῃ τόσα διὰ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ μου εἰπῇ εἰς ὀλίγας γραμμάς.

Ὡρισμένως ἡ φίλη μας εἶνε φλύαρη, τοὐλάχιστον ὅταν γράφῃ. Διότι τίποτε ἄλλο ἀπὸ φλυαρίαν δεν περιέχει τὸ γράμμα της. Καὶ ναὶ μὲν ἡ φλυαρία αὐτὴ εἶνε κάποτε νόστιμη· ἀλλὰ κάθε εὐχαριστησίν που ἴσως θὰ ἠσθανόμην ἂν την ἐδιάβαζα ἀνέτως, μοῦ την ἀφαιροῦσεν ὁ κόπος, τὸν ὁποῖον μοῦ ἔδιδεν ἡ εὐλογημένη αὐτὴ ψιλογραφία. Ὑποθέσατε ὅτι σας ὁμιλεῖ ἕνας τραυλός. μα τόσον τραυλός ὥστε νὰ μὴν εἰμπορῆτε να ἐννοῆτε τὰς λέξεις που προφέρει ἔ. εἶνε δυνατὸν νὰ αἰσθανθῆτε εὐχαρίστησιν, ὅσον ὡραῖα πρόγματα καὶ ἂν λέγῃ;

Φλύαρη λοιπὸν ἡ φίλη μας αὐτή. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι δὲν ἔμαθ ποτὲ καὶ πῶς γράφεται μία ἐπιστολή. Εἶνε ζήτημα ἀνατροφῆς καὶ φαίνεται ὅτι ἐκεῖνοι. οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον τὴν ἀνατροφήν της, τὸ ζήτημα αὐτὸ το ἐθεώρησαν ἐπουσιῶδες. Καὶ ὅμως ἶνε πιοὐδαιότατον.

Ὁ σκοπός μου σήμερον δεν εἶνε νὰ σας δώσω λεπτομερῶς τοὺς κανόνας, με τοὺς ὁποίους γράφεται μία ἐπιστολή. Αὐτὸ θα ἤθελε περισσότερον τόπον καὶ καιρόν. Ἤθελα ὅμως να ἐπιστήσω τὴν προσοχήν σας, διότι καὶ ἡ Διάπλασις παραπονεῖται, ὅτι τὰ γράμματα μερικῶν φίλων της ἀθετοῦν καὶ τοὺς στοιχειωδεστέρους κανόνας τῆς εὐπρεπείας. Ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ αὐτὰ μόνον μερικοὺς φίλους της,— μερικοὺς λέγω.—θὰ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἔχουν καλὴν ἀνατροφήν. Δίδουν κόπον καὶ ἐνόχλησιν, διότι εἶνε κακογραμμένα ἢ ψιλογραμμένα Μαρτυροῦν περιφρόνησιν, διότι ἀποτελοῦνται ἀπὸ τεμάχιον κοινοῦ χάρτου.—κάποτε σχισμένον ἀπὸ τετράδιον!—καὶ ἄλλοτε εἶνε γραμμένα μὲ μολύβι. Μαρτυροῦν ἐγωϊσμόν, διότι εἶνε ὑπερβολικῶς ἐκτενῆ, καὶ ἄνευ ἀνάγκης, ὡς ἐὰν ἐκεῖνος πού τα λαμβάνει ἔχῃ να διαβάσῃ μόνον αὐτά. Προδίδουν ἀφῃρημάδαν ἢ ἀκαταστασίαν, διότι εἶνε λερωμένα, ἄλλα δὲν ἔχουν ὑπογραφήν. ἄλλα ξεχνοῦν τὴν ἡμερομηνίαν.

Αὐτὰ ὅλα, κάθε καλοαναθρεμμένον παιδὶ πρέπει νὰ τἀποφεύγῃ. Δι' αὐτὸ χρειάζεται προσοχή, φροντίς, τάξις. Κάθε ἐπιστολὴ πρέπει νὰ μαρτυρῇ, ὅτι ἀγαπῶμεν καὶ σεβόμεθα ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὁποῖον γράφομεν, μάλιστα ὅταν εἶνε μεγαλήτερός μας κατὰ τὴν ἡλικίαν. Ἀλλὰ πρὸ πάντων πρέπει νὰ μαρτυρῇ, ὅτι σεβόμεθα τὸν ἑαυτόν μας, καὶ ὅτι δὲν θέλομεν οὔτε νὰ γελάσῃ κανεὶς εἰς βάρος μας, οὔτε νὰ θυμώσῃ.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἀλλ' οἱ φρουροὶ δὲν εἶχαν λόγον νὰ προσέξουν ἰδιαιτέρως πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, κείμενον μεταξὺ δύο λοφίσκων, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ διέλευσις θὰ παρουσίαζε μεγάλας δυσκολίας εἰς ἐχθρικὸν στρατόν.

Μολονότι ἡ ἀπόστασις καὶ αἱ βρονταὶ θα ἤρκουν νὰ καταπνίξουν τὸν κρότον τῶν βημάτων του, ὁ ἄνθρωπος (διότι ἦτον ἕνας ἄνθρωπος) ἐξηκολούθει νὰ ἕρπῃ.

Αἱ κινήσεις του ἦσαν περιεργόταται. Εἰς διάφορα μέρη τοῦ ρυακίου. ἔσκυπτε καὶ κάτι ἔβαζε μέσα, βαθειά, μὲ προσοχήν, ὥστε νὰποφύγῃ καὶ τὸν παραμικρὸν κυματισμόν.

Τοῦτο διήρκεσεν ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ ἔπειτα ὁ ἄνθρωπος ἐσπόγγισεν ἐπιμελῶς τὰς χεῖράς του μὲ μίαν ἄκρην τοῦ φορέματός του.

Ἔσκυψε διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἡ ὁποία ἐσπινθηροβόλει διαρκῶς ὑπὸ τος ἀστραπος. τὴν ἐκύτταξε μίαν στιγμήν, καὶ γελάσας καταχθονίως. ἐψιθύρισεν:

«Ἄὔριον θὰ εἶμαι πλούσιος.»

Οἱ φρουροὶ ἐξηκολούθουν τὴν περιπολίαν των. Ἔπρεπε νὰπομακρυνθῇ ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἀνορθωθείς, ὁ ἄνθρωπος ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ Φ ο ν τ ά ν ν, καὶ ἐγέλασε κατὰ τὸν ἴδιον μοχθηρὸν καὶ ἀπαίσιον τρόπον.

Ἐξαφνα τὸ αἷμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας του, ὁ γέλως του ἐκόπη ἀποτόμως.

Ἕνα χέρι ἔψαυσε τὸν ὦμόν του, ἕνα στόμα ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτί του:

—Καλησπέρα, Ζαφουράνα!

Ὁ Κινέζος ἐστράφη μὲ μεγάλην ταχύτητα, καὶ συγχρόνως ἐτράβηξεν ἀπὸ τὴν ζώνην τὸ μαχαῖρι του.

Ἓν κοράσιον εὑρίσκετο ἐμπρός του. Ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν, ἀνεγνώρισε τὴν Γουΐλελμίναν.

Συγχρόνως διεκρίνε τὸν λέοντα, ὁ ὁποῖος ἐκτυποῦσε τὰ πλευρά του μὲ ὀργίλα κινήματα τῆς οὐρᾶς, καὶ τὴν Κάνυαν, τῆς ὁποίας οἱ ὀξεῖς ὀδόντες ἐλεύκαζον εἰς τὸ σκότος.

Ἡτοιμάζετο νὰ βυθίσῃ τὸ μαχαῖρι εἰς τὸ σῶμα τοῦ κορασίου, ἀλλ' ὁ φόβος τοῦ θηρίου παρέλυσε τὴν χεῖρά του...

Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ Κινέζου, ἡ Γουΐλελμίνα ἐθώ-

πευε τὴν χαίτην τοῦ Μαριμπῆ· καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο τόσον γεμάτη ἀπὸ ἠλεκτρισμόν, ὥστε μακροὶ σπινθῆρες ἀνεδίδοντο ἀπὸ τὸ τρίχωμα τοῦ ζῴου μὲ θροῦν μετάξης προστριβομένης.

Σιγὰ-σιγά, μὲ τρόπον, ὁ Κινέζος ἔχωσε πάλιν τὸ ὅπλον του εἰς τὴν ζώνην.

—Τί ἔκαμνες ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Γουϊλελμίνα χαμηλοφώνως.

— Νά, ἔπινα νερὸ ἀπ' τὴ βρυσούλα, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος εἰς τὸν ἴδιον τόνον.

Τὸ κοράσιον ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς σιωπηλόν. Ἡ Κάνυα ἐγόγγυζεν ὑποκώφως. Ὁ Μαριμπῆς συνεστρέφετο ἀνησύχως, καταπνίγων τοὺς ὀργίλους μυκηθμούς του διὰ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν κυρίαν του.

Αὐτὴ ἐσυλλογίζετο... Προσεπάθει νὰ εὕρῃ τὴν ἐξήγησιν τῆς παραδόξου σκηνῆς, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε πρὸ ὀλίγου μάρτυς, διότι οὐδεμίαν ἔδιδε πίστιν εἰς τὴν πρόφασιν, τὴν ὁποίαν ἐπρόβαλεν ὁ Ζαφουράνας.

—Πάρε, εἶπε, τείνουσα ἓν φλασκίον πρὸς τὸν Κινέζον, καὶ πήγαινε νὰ το γεμίσῃς.

Ἐκεῖνος ἐπλησίασε τὴν πηγήν, ἐβύθισε τὸ φλασκίον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ νερὸν εἰσῆλθε μὲ γουργούρισμα, καὶ ἔπειτά το ἔφερεν εἰς τὴν Γουϊλελμίναν.

— Πιέτε, τῆς εἶπεν, εἶνε καλὸ νερό.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἐκείνη, ὄχι ἐγώ, σύ.

— Ἐγὼ ἤπια, εἶπεν ὁ Κινέζος. . . Δὲν διψῶ πιά.

— Δὲν πειράζει, πιέ.

Χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὁ Ζαφουράνας ὕψωσε τὸ φλασκίον.

Καὶ ἀφοῦ το ἄδειασεν, ἐσκούπισε τὰ χείλη του καὶ εἶπε :

— Θέλετε καὶ σεῖς ;

— Ξαναγέμισέ το.

Μαγνητισμένος ἀπὸ τοὺς λάμποντας ὀφθαλμοὺς τοῦ θηρίου, ὁ Ζαφουράνας ὑπήκουσεν.

Αἱ βρονταὶ διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην ἀδιακόπως· αἱ ἀστραπαὶ ἐφώτιζαν τὴν μαύρην νύκτα μὲ μακρὰς αὔλακας πυρός.

Ἂν ἔβλεπε κανείς, ὑπὸ τὸν ἐρυθρὸν ἐκεῖνον οὐρανόν, Ζαφουράναν τὸν Κινέζον, τὴν Γουϊλελμίναν καὶ τοὺς φοβερούς της συντρόφους, νὰ στέκωνται εἰς ἐκεῖνο

« Καλησπέρα, Ζαφουράνα. » (Σελὶς 115, στήλη γ'.)

τὸ μέρος, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἦσαν ὄντα ὑπερφυσικά, ἐκπηδήσαντα ἀπὸ τὰ σκότη τῆς ἀβύσσου, διὰ νὰ διευθύνουν τὴν θύελλαν.

—Νά, εἶπεν ὁ Κινέζος, τείνων διὰ δευτέραν φορὰν τὸ φλασκίον γεμᾶτον καὶ στάζον.

Ἡ Γουϊλελμίνα δὲν το ἐπῆρε.

—Καὶ πάλι σὺ θὰ το πιῇς, εἶπε.

Καὶ ἐν ᾧ ὁ Κινέζος ἔκαμνε νεῦμα ἀρνήσεως, ἡ Γουϊλελμίνα τῷ ἐπέβαλε σιγὴν καὶ ἐξηκολούθησε :

—Τὴν πρώτη φορά το ἔχυσες ... σὲ εἶδα... οὔτε μιὰ σταλαγματιὰ δὲν ἔβρεξε τὰ χείλη σου...Αὐτὸ ὅμως θὰ το πιῇς, εἰδεμὴ θὰ βάλω τὸ λεοντάρι νὰ σε κάμῃ κομμάτια !

Οἱ ὀδόντες τοῦ Κινέζου ἔτριξαν ἀπὸ τὸν φόβον του. Δύο φορὰς ἐσήκωσε τὸ φλασκίον ἕως τὰ χείλη του, ἀλλὰ τὰ χέρια του ἔτρεμαν, ὡς φύλλον ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ φθινοπώρου.

—Λοιπόν; εἶπεν ἡ Γουϊλελμίνα.

—Μὰ δὲν διψῶ πιά, ἐτραύλισεν ὁ ἄθλιος.

—Φυλάξου ἀπὸ τὸν Μαριμπῆ !

Ἀκούσας τὸ ὄνομά του, ὁ λέων ἐπλησίασε.

Ὁ Ζαφουράνας ὀπισθοχώρησε δύο βήματαν.

—Πιέ ! διέταξεν ἡ Γουϊλελμίνα.

—Δέν ... δι... ψῶ ... πιά ...

Τὸ φλασκίον ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χέρια του.

—Ζαφουράνα, εἶπε τότε τὸ κοράσιον, δέν με γελᾷς πιά, τὸ ηὗρα ... Ἐδηλητηρίασες τὴν πηγήν,καὶ ἂν δέν με ἔστελλεν ὁ Θεός, αὔριον ὁ Κροῦγερ, ὁ Ζουμπέρ, ὁ Στάϊν, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Βόερς καὶ οἱ στρατιῶται αὐτοῦ τοῦ ἀποσπάσματος, θὰ ἦσαν ὅλοι νεκροί. Θά με ἀκολουθήσῃς. Οἱ ἀρχηγοὶ θά σε δικάσουν. Ἔλα, ἐμπρός !

Ἡ Γουϊλελμίνα ἐσιώπησε. Ποτὲ δὲν εἶχεν ὁμιλήσῃ τόσον πολύ.

Ἀλλ' ὁ Ζαφουράνας συνῆλθεν ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὸν τρόμον του. Βλέπων ὅτι ἦτο χαμένος, ἀνέκτησεν ὅλην του τὴν ψυχραιμίαν.

Εὐκίνητος ὡς αἴλουρος, ἐτράβηξε τὸ μαχαῖρι καὶ ὥρμησε κατὰ τῆς Γουϊλελμίνας.

Ὁ Μαριμπῆς ὅμως ἐτρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λεπὶς δὲν εἶχεν ἐγγίσῃ ἀκόμη τὸ στῆθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ κακούργου, ἐν ᾧ ἡ Κάνυα τὸν ἁρπαξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὀξεῖα κραυγὴ ἀντήχησε μαζὶ μὲ τοὺς βρυχηθμοὺς τοῦ θηρίου, ἔπειτα κράκισμα συντριβομένων σπονδύλων, ἀπαίσιον τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ θύελλα ἐσίγα, ὡς διὰ νὰ μὴ ἀφαιρέσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν φρίκην τῆς τραγικῆς σκηνῆς.

Ἡ Γουϊλελμίνα προσεπάθησεν εἰς μάτην νὰ κατευνάσῃ τα ζῷά της. Ἁρπάσασα μὲ τὰς δύο χεῖρας τὴν χαίτην τοῦ λέοντος, ἠγωνίσθη νὰ τον τραβήξῃ ὀπίσω.

Ἀλλ' ὁ Μαριμπῆς ἐστηρίζετο μὲ ὅλον του τὸ βάρος ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀθλίου... Ἐξέσχιζε τὰς σάρκας μὲ τοὺς χαλυβδίνους του ὄνυχας, καὶ δὲν ἀπεκρίνετο εἰς τὴν φωνὴν τῆς κυρίας του εἰμὴ διὰ γρυλλισμῶν ὀργῆς...

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λοφίσκου, ἐφάνησαν δύο στρατιῶται, προτείνοντες τὰ τυφέκιά των κατὰ τοῦ ἀγρίου συμπλέγματος.

—Μὴ πυροβολήσετε ! ἐφώναξεν ἡ Γουϊλελμίνα.

Τὸ στρατόπεδον ἐξηγέρθη. Εἰς μίαν στιγμήν, οἱ στρατιῶται ὅλοι εὑρέθησαν ὄρθιοι.

Ἤδη ὁ Ζαφουράνας ἦτο νεκρός.

Δὲν ἔμενε πλέον ἀπὸ αὐτόν, εἰμὴ

πολτὸς ἄμορφος καὶ αἱμοσταγής, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Μαριμπῆς ἔστρεψε περιφρονητικῶς τὰ νῶτα.

Φοβηθεῖσα μήπως πυροβολήσουν τὸν λέοντά της, ἡ Γουϊλελμίνα ἔσπευσε νὰ πλησιάσῃ.

—Μὴ πυροβολήσετε ! ἐφώναξε καὶ πάλιν. Θέλω τὸν στρατηγὸν Ζουμπέρ... μᾶς γνωριζει, ἐμὲ καὶ τὰ ζῷά μου.

—Μὰ τί συμβαίνει; ἠρώτησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ στρατηγός.

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, ἡ Γουϊλελμίνα ἔφθασεν εἰς τὸ στρατόπεδον, ὑπερηφάνως περιστοιχιζομένη ὑπὸ τῶν δύο της φίλων.

Ὡδηγήθη ἐνώπιον τοῦ προέδρου Κροῦγερ, καὶ εἰς αὐτὸν ἔδωσε τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις.

Διηγήθη πῶς ὁ Σελέσκος, θέλων νὰ καταστρέψῃ τὸν Κινέζον, τὸν ὁποῖον ἐζήλευεν, ἀπεκάλυψε τὰ ἄτιμα σχέδια τοῦ Ζαφουράνα.

Δωροδοκηθεὶς ἀπὸ κάποιον ἄγνωστον κακοῦργον, ἴσως ἀπὸ κανένα Κάφρον ἢ Ζουλοῦ ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος ἐπωφελεῖτο τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ ἐχθρούς, μὲ τοὺς ὁποίους δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ μετρηθῇ,—ἦτο ἀδύνατον νὰποδοθῇ ἡ ἄτιμος αὕτη πρᾶξις εἰς ἄγγλους ἀξιωματικούς, —ὁ Ζαφουράνας ἔλαβεν ἐντολὴν νὰ φονεύσῃ τοὺς κυριωτέρους ἀρχηγοὺς τῶν Βόερς. Ὁ τρόπος τῆς δολοφονίας ἔμενεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Κινέζου. Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐκαραδόκησε τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, ὁ κακοῦργος εὗρε τρόπον, δηλητηριάζων τὴν πηγήν, νὰ ξεκάμῃ διὰ μιᾶς τοὺς ἀρχηγοὺς καὶ τοὺς στρατιώτας , τοὺς ἑστρατοπεδευμένους παρὰ τὰς πύλας τῆς Κρονστάτης.

Μὲ τὴν πίπαν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ στόματος, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ἐρυθροὺς ἐκ τῆς νόσου, προσηλωμένους ἐπὶ τῆς Γουϊλελμίνας,ὁ Μπάρμπα-Παῦλος ἤκουε προσεκτικῶς τὸ κοράσιον.

Ὅταν τῷ διηγήθη τὴν συνάντησίν της μὲ τὸν Ζαφουράναν, τὸν ὁποῖον ἀνεζήτει πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, — τὴν ἔκπληξιν, τὴν ὁποίαν τῇ εἶχον προξενήσῃ τὰ κινήματα τοῦ Κινέζου, δηλητηριάζοντος τὸ νερόν, τὴν ἀπορίαν της, τὰς ἀμφιβολίας της, καὶ ἔπειτα τὸ στρατήγημά της, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπείσθη περὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἀναγκάζουσα τὸν κακοῦργον νὰ πίῃ ἀπὸ τὸ νερὸν ἐκεῖνο, — ὁ Κροῦγερ ἐξέφρασεν ἀπροκαλύπτως τὸν θαυμασμόν του διὰ τὸ θάρρος, τὴν γενναιότητα, τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν ἑτοιμότητα τοῦ κοραστου.

Ὁ Πρόεδρος ἔπαυσε νὰ καπνίζῃ.

— Μ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ σε σκοτώσῃ ! εἶπε.

Ἡ Γουϊλελμίνα ἐμετδίασε. Διὰ τοῦ βλέμματος ἔδειξε τὸν λέοντα, ὁ ὁποῖος, ἐξηπλωμένος παρὰ τοὺς πόδας της, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους, ἔγλυφε τοὺς αἱματωμένους του πόδας.

— Εἶσαι γενναία ! εἶπεν ὁ Πρόεδρος τοῦ Τρανσβάαλ.

— Ὁ ἐξάδελφός μου Πίετ Οὐύς ἦτο γενναιότερος ἀπὸ ἐμέ, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Προέδρου προσέλαβεν ἔκφρασιν ἀληθοῦς μεγαλείου. Ἐσηκώθη Τὸ ὑψηλόν του ἀνάστημα ὑπενθύμιζε τὴν γηραιαν δρῦν, τὴν ἱκανὴν νὰντισταθῇ εἰς τὸν βιαιότερον ἀνεμοστρόβιλον.

Ἐπέθεσε τὴν μεγάλην, τὴν ἐργατικήν του χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς μικρᾶς φιλοπάτριδος, καὶ εἶπε μὲ συγκίνησιν ἀνέκφραστον :

— Ὁ Θεὸς νὰ σε φυλάττῃ, παιδί μου. Εἴθε νὰ χαρίσῃ εἰς τοὺς Βόερς πολλὰ κοράσια σὰν ἐσέ. Ἡ νεανική σου ἀνδρεία μοῦ παρουσιάζεται ὡς ἐλπίς, στελλομένη ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ὄχι ! ὁ Θεὸς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θέλῃ τὸν θάνατον ἑνὸς λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνατρέφει ἔτσι τὰ παιδιά του !

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Σήμερα θά σας παρουσιάσω ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. Ἡ μητέρα της καὶ ὁ πατέρας της τὴν λέγουν Μπεμπέκαν· τὸ ἀληθινόν της ὄνομα εἶνε Μαρία· ἡ μικρές της ὅμως φιληνάδες τὴν ἔχουν βαπτίσῃ Κυρία Τρομάρα, καὶ μ' αὐτὸ πιὰ τὸ παρατσοῦκλι τὴν γνωρίζουν ὅλοι.

Καὶ ξεύρετε γιατί ;

Γιατὶ ἡ μικρὴ Μαρία ὅλο τρέμει, ὅλο φοβᾶται. Τὸ παραμικρὸ τὴν ἀνησυχεῖ, τὸ κάθε τί τὴν τρομάζει. Ὡς καὶ ἡ μῦγες ἀκόμη, — φαντασθῆτε, — τῆς φαίνονται θηρία τρομερὰ καὶ φοβερά, σὰν αὐτά που βλέπετε ἐπάνω ἀπὸ τὴν εἰκόνα.

Καὶ νὰ ἴσα-ἴσα, μία μύγα, μιὰ μικρούλα μυγίτσα, τὸ παιδάκι τῆς μύγας, ποῦ δὲν πετᾷ γιὰ κανένα ἄλλο σκοπό, παρὰ γιὰ νὰ γυμνάσῃ τὰ πτεράκια της. Νὰ καὶ μιὰ ἄλλη μύγα, μεγαλήτερη, ποῦ ἐκάθησε ἀπάνω 'ς τὸ τραπέζι, καὶ κάμνει τάχα ὅτι γυρεύει κανένα σπυράκι ζάχαρι, μὰ ὁ Θεὸς τὸ ξεύρει τί κακοὺς σκοποὺς ἔχει !..

Ἀνάμεσα 'ς τὰ δυὸ αὐτὰ θηρία, τί θἀπογίνῃ ἡ καϊμένη ἡ κυρία Τρομάρα ; Ἄσχημα τὴν ἔχουν ζώσῃ ἡ μῦγες! Ἂν κάμῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μιά, θὰ πέσῃ 'ς τὰ νύχια τῆς ἄλλης... Ἔ, ὁ Θεὸς πιὰ ἂς βάλῃ τὸ χέρι του !..

Πόσσας φαίνεται αὐτό, παιδιά μου ; Γελᾶτε μὲ τὴν Κυρία Τρομάρα ; Θὰ γελάσετε περισσότερο μεθαύριο, ποῦ θὰ σας διηγηθῶ καὶ ἄλλα της καμώματα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΖΟΥΛΕΪΚΑ

Βραβευθεῖσα εἰς τὸν 6ὸν Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν ἐμμέτρου μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(Ἴδε Δεκέμβριον τοῦ 1901, σελ. 338 καὶ 378.)

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, αἱ Ἀρεταὶ ἀπεφάσισαν νὰ ταξειδεύσουν. Ἐμβῆκαν λοιπὸν εἰς ἕνα πλοῖον μὲ ὅλα των τα πράγματα, καὶ ἦσαν ἕτοιμαι νὰ ἀναχωρήσουν.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν, παρουσιάζεται μία γραῖα ζητιάνα καὶ γηρεύει βοήθειαν. Ἀμέσως ἡ Ἐλεημοσύνη κάμνει νὰ της δώσῃ μίαν δραχμήν, ἀλλὰ ἡ Δικαιοσύνη, ἡ ὁποία ἦτο κοντά της καὶ εἶδε τὸ κίνημα, γυρίζει πρὸς τὴν ἀδελφήν της καὶ της λέγει:

— Τί ἔπαθες, χριστιανή μου; τρελλάθηκες; Ἡ μήπως δὲν ἐδιάβασες ποτέ σου «Πολιτικὴν Οἰκονομίαν»; Δὲν ἠξεύρεις λοιπὸν ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη ἐνθαρρύνει τὴν ἀργίαν, ἡ ὁποία εἶνε μήτηρ πάσης κακίας; Ἂν νομίζῃς ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀρετή, μὰ τὴν ἀλήθειαν ἐντρέπομαι διὰ λογαριασμόν σου... Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ, καλή μου γυναῖκα! Πήγαινε 'στὸ καλό!.. Ἀ, ὄχι, στάσου. Νά, πάρε ἕνα μπιλλιέτο διὰ τὸ Οἰκονομικὸν Συσσίτιον. Μ' αὐτὸ κάτι θά σου δώσουν νὰ φᾷς καὶ νὰ χορτάσῃς.

Ἡ Οἰκονομία καὶ ἡ Γενναιοδωρία ἦσαν ἐκεῖ.

— Ἔξοδα ὑπερβολικά! λέγει ἡ Οἰκονομία. Ποῦ ἠκούσθη νὰ δίδουν μιὰ δραχμὴ καὶ ἕνα μπιλλιέτο τοῦ Συσσιτίου εἰς τὸν ἴδιον πτωχόν; Μάτια μου, ἢ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο.

— Τί λές; φωνάζει ἡ Γενναιοδωρία· ἢ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο; Ἐντροπή! Ἡ Ἐλεημοσύνη ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἕνα τάλληρο τοὐλάχιστον, καὶ ἡ Δικαιοσύνη δέκα ἢ καὶ δώδεκα μπιλλιέτα!

Ἔτσι αἱ Ἀρεταὶ ἤρχισαν νὰ μαλώνουν· ἀλλὰ ὅταν ἡ Ἀνδρεία ἐπρότεινε νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα διὰ τῶν ὅπλων, ἀμέσως ἡ φιλονεικία ἔπαυσεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ οὐρανὸς ἤρχισε νὰ σκεπάζεται μὲ σύννεφα καὶ ὑπῆρχε φόβος βροχῆς. Ἡ Πρόνοια, ἡ ὁποία ἐφόρουσε καινούργιο φόρεμα, ἐπρότεινε νὰ ἔβγουν ἔξω, ἕως νὰ περάσῃ ὁ κίνδυνος. Ἡ Ἀνδρεία ὅμως ἦτο τῆς ἰδέας, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπομείνουν γενναίως τὴν κακοκαιρίαν. Καμμία δὲν την ὑπεστήριξε, διότι αἱ Ἀρεταί, ὡς γυναῖκες, ἐσυλλογίζοντο πολὺ τὰ φορέματά των, (ἐκτὸς τῆς Ἀνδρείας, ἡ ὁποία ἦτο μᾶλλον ἀνδρογυναῖκα.) Ὑπερίσχυσε λοιπὸν ἡ γνώμη τῆς Προνοίας, τὸ πλοῖον προσήγγισεν εἰς μίαν νῆσον, καὶ αἱ Ἀρεταὶ ἐμβῆκαν εἰς μίαν βάρκαν διὰ νὰ ἐβγοῦν εἰς τὴν ξηράν.

Πρὶν φθάσουν ἀκόμη, μία ἄλλη βάρκα συνεκρούσθη μὲ τὴν ἰδικήν των, καὶ ἡ Ἐλεημοσύνη, ἡ ὁποία ἐστέκετο ὀρθή, εὑρέθη εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ ἐπιβάται τότε ἔβαλαν γέλια δυνατά, προπάντων ἅμα εἶδαν νὰ πλέῃ ἀδειανὸν τὸ καλάθι μὲ τὰ τρόφιμα, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσεν ἡ Ἐλεημοσύνη.

Ἡ Ἀνδρεία ἐθύμωσεν, ἐπῆρεν ὕψος ἀρειμάνιον, ἔρριψεν ἄγρια βλέμματα πρὸς τοὺς αὐθάδεις ἐπιβάτας, καὶ ἀφεύκτως θὰ τοις ἐπετίθετο, ἂν δὲν ἐπρολάμβανεν ἡ Πρᾳότης νὰ πηδήσῃ εἰς τὴν ἄλλην βάρκαν, καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ὑβριστὰς πρῶτα τὴν δεξιὰν ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ἀριστερὰν παρειάν.

Τοῦτο κατεπράϋνε τοὺς ἀντιπάλους, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν ἀμοιβαίως συγγνώμην καὶ ἀπεχωρίσθησαν. Ἀλλὰ δὲν φανταζεσθε τί περιφρόνησιν ἔδειχνεν ἡ Ἀνδρεία πρὸς τὴν Πρᾳότητα!

Τελοσπάντων ἀπεβιβάσθησαν, χωρὶς ἄλλο ἐπεισόδιον, καὶ ἡ Λιτότης ἀπῆλθε πρώτη διὰ νὰ διατάξῃ τὸ φαγητόν. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Φιλοξενία ὅσους ξένους εὗρισκε τοὺς προσεκάλει νὰ συμφάγουν, καὶ τοῦτο δυσηρέστει πολὺ τὴν Πρόνοιαν καὶ τὴν Οἰκονομίαν, αἱ ὁποῖαι ἔβλεπαν ἀνησύχως ναυξάνῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδαιτυμόνων.

Ἡ Φιλοξενία ὅμως ἦτο κατενθουσιασμένη, καὶ μάλιστα ἐζήτησε νὰ προσφερθῇ εἰς τοὺς ξένους καὶ σαμπάνια. Ἡ Λιτότης ἐχάλασε τὸν κόσμον...

Εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος, νέα συζήτησις μεταξὺ Οἰκονομίας καὶ Γενναιοδωρίας περὶ τῆς πληρωμῆς. Ἐπιτέλους τὸ γεῦμα ἐπληρώθη, καὶ αἱ Ἀρεταὶ ἐμβῆκαν πάλιν εἰς τὸ πλοῖόν των καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐπλησίαζαν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ὅταν συνήντησαν ἄλλο πλοῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐταξείδευαν ὅλαι αἱ Κακίαι, ἔχουσαι ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Τρέλλαν, διὰ νὰ τας διασκεδάζῃ.

Αἱ ἀρεταὶ ἐξηκολούθησαν τὸ ταξεῖδι των, ἐβγῆκαν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐπῆγαν εἰς τὸ Φάληρον, καὶ ἐκεῖ ἔκαμαν συμβούλιον.

Πρώτη ἔλαβε τὸν λόγον ἡ Πρόνοια, καὶ ὡμίλησεν ὡς ἑξῆς:

«Ἀδελφαί μου! Ἐσκέφθην ὅτι ὅσῳ ζῶμεν ὅλαι μαζί, χωρὶς νὰ ἐρχώμεθα εἰς συνάφειαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἀδίκως χάνομεν τὸν καιρόν μας μὲ φιλονεικίας περιττάς, καὶ κινδυνεύομεν νὰ μας ἀποζητοῦν ἀκόμη ὀλιγώτερον ἀπὸ τώρα. Εἰξεύρετε ὅτι καμμία μας δὲν εἶνε δημοφιλής. Οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦν νὰ μας βλέπουν μόνον ἀπὸ μακράν, ὁσάκις πηγαίνουν εἰς θέατρον, ὅπου παριστάνονται δράματα... Προτείνω λοιπὸν νὰ χωρισθῶμεν, καὶ δι' ἓν ὁλόκληρον ἔτος καθ' μία νὰ συζήσῃ μὲ ἀνθρώπους. Μετὰ δώδεκα μῆνας ἀπὸ σήμερον, θὰ συναντηθῶμεν πάλιν ὅλαι εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος, καὶ καθεμία θὰ διηγηθῇ τοὺς περιπετείας της.»

Ἡ Πρόνοια ἐσιώπησεν. Αἱ Ἀρεταὶ κατενθουσιάσθησαν, ἐπεδοκίμασαν τὸ σχέδιον παμψηφεί, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ το βάλουν εἰς ἐνέργειαν ἀμέσως. Ἡ ἰδέα ἦτο λαμπρά, καὶ καθεμία ἦτο βεβαία διὰ τὴν ἰδικήν της προπάντων ἐπιτυχίαν. Διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι αἱ Ἀρεταὶ δὲν ἐξετίμων καὶ τόσον πολὺ ἡ μία τὴν ἄλλην. Ἡ Οἰκονομία, παραδείγματος χάριν, ἠσθάνετο ἀρκετὴν περιφρόνησιν πρὸς τὴν Γενναιοδωρίαν· ἡ Πρᾳότης ἐθεώρει τὴν Ἀνδρείαν βάρβαρον, καὶ τὰ λοιπά.

Ἡ Γενναιοδωρία, ἡ πλέον ζωηρά, ἔφυγε πρώτη· ἔπειτα ἡ Δικαιοσύνη, ὄχι τόσον βιαστική, καὶ ἔπειτα ἡ Ἐλεημοσύνη. Αὐτὴ ὅμως ἐπήγαινε σιγά, διότι ἐστέκετο εἰς κάθε πτωχικὸν σπίτι, διὰ νὰ περιθάλψῃ χήρας καὶ νὰ παρηγορήσῃ ὀρφανά.

Ἡ Ἀνδρεία, μόλις ἀπεχωρίσθη τὸς συντρόφους της, συνήντησεν ἕνα κύριον καὶ μίαν κυρίαν, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὸν Φάληρον εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ τὸ ἁμάξι. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἐμβῆκε καὶ αὐτὴ μέσα, καὶ ἡ παρουσία της ἐγένησε φιλονεικίαν. Ἡ Οἰκονομία ἐβράδυνεν εἰς τὸν δρόμον, διότι προσεπάθει πάντοτε νὰ εὕρῃ τὸν εὐθηνότερον τρόπον ταξειδίου. Ἡ Μετριοφροσύνη ἀνεστέναζε, διότι εὑρίσκετο πλησίον εἰς τὴν πρωτεύουσαν, καὶ ἠξευρεν ὅτι αὐτὴ δὲν εἶχε μεγάλην πέρασιν εἰς τὰς μεγαλοπόλεις... Ἡ Πρόνοια τέλος ἔμεινεν ἐκεῖ ποῦ ἦτο, διότι ἐσυλλογίσθη ὅτι ἦτο φρονιμώτερον νὰρχίσῃ τὸ ταξεῖδί της τὴν ἐπαύριον.

Τελοσπάντων, ἐπέρασαν οἱ προσδιωρισμένοι δώδεκα μῆνες, καὶ αἱ Ἀρεταὶ ὅλαι εὑρέθησαν πάλιν εἰς τὸ Φάληρον. Ἐφαίνοντο κατηφεῖς, μελαγχολικαί, ἴσως μάλιστα καὶ ὀλίγον ταπεινότεραι.

— Ἀγαπητή μου Γενναιοδωρία, εἶπεν ἡ Πρόνοια· ἀφ' οὗ σὺ πρώτη μᾶς ἐγκατέλειψες, λάβε καὶ πρώτη τὸν λόγον.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Χιακὴ Παντέλενος*, ἀκούσασα ὅτι μετὰ παρέλευσιν χιλιετηρίδων, ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου θὰ ἐλαττωθῇ καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ παγόνουν ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἐρωτᾷ ἔκπληκτος:

— Καὶ ὅταν θὰ εἴμεθα μέσα 'στὰ σπίτια μας;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγκῆς Εἰκόνας

* * *

Ὁ μικρὸς Νῖκος βλέπει εἰς τὸ ὄνειρόν του ὅτι τοῦ δίδουν καραμέλες· ἀλλὰ εἶνε λίγες, καὶ αὐτὸς φωνάζει διὰ νὰ του δώσουν περισσότερες. Ἀμέσως ἐπάνω ἐξυπνᾷ, καὶ μόλις ἐνόησεν, ὅτι ἦτο ὄνειρον ἔκλεισε πάλιν τὰ μάτια του, καὶ γρήγορα-γρήγορα εἶπεν:

Ἔλα, δός μου τες κι' ἂς εἶνε λίγες!.. Γρήγορα ὅμως, γιατὶ θὰ ξυπνήσω!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρυὸς τοῦ Κάμπου

* * *

Ὁ Διδάσκαλος:—Γεώργιε, ποῦ εἶνε τὰ Κύθηρα;

Ὁ Γεώργιος:—.

Ὁ Διδάσκαλος:—Δὲν εἶνε ἐντροπή σου, νὰ μὴ το ξεύρεις;

Ὁ Γεώργιος:— Ἐντροπὴ δική σας, δάσκαλε, ποῦ δὲν το ξεύρετε, παρὰ ρωτᾶτε ἐμέ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εἰκ. τοῦ Λίωνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Χριστὸς ἀνέστη!

Σκουφγιὰ τοῦ Λαυρίου [*Κ. Ζ.*] σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποὺ προτείνεις σοῦ ἐκλέγω αὐτό. Ὁ χάρτης τῶν λύσεων τιμᾶται 1 φρ. Τὰ Μικρὰ Μυστικὰ 15 λεπτὰ ἕκαστον τετράδιον. Αὐτὰ ὅλα τα λέγει ὁ Ὁδηγός, τὸν ὁποῖον βλέπεις εἰς τὸ 1ον φύλλον.

Τόσον τὴν ἀρέσουν τὰ ἐφετεινὰ διηγήματά μου τῆς Σκόνης τῶν Ἀθηνῶν, ὥστε ἤθελεν, ἂν ἦτο δυνατόν, ὁ τόμος νὰ ἐξεδίδετο εἰς μίαν μόνην ἡμέραν! Ἔπειτα ὅμως τὸ μετανοεῖ, καὶ λέγει ὅτι καλλίτερα ποῦ ἐκδίδεται κατὰ φυλλάδια ἑβδομαδιαῖα, διὰ νὰ συνειθίζῃ νὰ ἔχῃ ὑπομονήν. Πολὺ ὡραία σκέψις, ἀγαπητή μου *Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν*. Τώρα περιμένω τὰς ἐκ Χαλκίδος ἐντυπώσεις σου· ἢ μήπως θ' ἀργήσῃς πάλιν νὰ μου γράψῃς; Δέν το πιστεύω...

Πολὺ ἤθελα κ' ἐγώ, *Ἐλπιδοφόρε*, νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν Χαλκίδα τὴν 21 Ἀπριλίου, ὅταν θἀνοίξῃ ἡ Β' Πανελλήνιος Ἔκθεσις Γυναικείας Βιοτεχνείας· ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ ἀσχολίαι μου δὲν μοῦ το ἐπιτρέπουν. Ὅσον διὰ συνδρομητρίας, ἠξεύρω ὅτι θὰ ἔλθουν πολλαὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη.

Δὲν πειράζει, *Ναυτοπούλα τῆς Κρανάης*, ἐὰν δὲν σου ἔδοθη ἕως τώρα ἀφορμὴ νὰ ξεσπαθώσῃς, διότι ἠξεύρω πόσον μαγαπᾷς, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ξεσπαθώσῃς εἰς τὸ μέλλον. Ὁ κ. Φοῖβος σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰς ὡραίας σου εὐχάς.

Βεβαίως, *Αὔρα τῆς Κερκύρας* ἀφ' οὗ συνδέεσαι μὲ τὴν Χ.Δ. ὀφείλεις νὰ την ἀσπάζεσαι συχνὰ καὶ θερμὰ δὲν ὑπάρχει ὅμως λόγος νὰ δημοσιεύωνται αὐτοὶ οἱ ἀσπασμοί, ἀφ' οὗ κάλλιστα εἰμπορεῖς νὰ τους διαβιβάσῃς ἀπ' εὐθείας

Ἡ στήλη τῶν Ἀστασμῶν καὶ Πληροφοριῶν ἔγινε πρὸ πάντων διὰ νὰ ἐξυπηρετῇ τοὺς ἀγνώστους, τοὺς μὴ γνωριζομένους εἰμὴ διὰ τῆς Διαπλάσεως· καὶ διὰ τοῦ ψευδωνύμου των, ὥστε νὰ μὴ ἠμποροῦν νὰ συγκοινωνήσουν ἄλλως εἰμὴ διὰ τῆς στήλης αὐτῆς.

Θά σ' ἐμάλωνα, *Ἀκρίτα*, ποὺ μου στέλλεις Λεξιγριφους πρὶν προκηρυχθῇ ἀκόμη διαγωνισμός, ἂν δὲν εἶχα νὰ σε συγχαρῶ διὰ τὴν ὡραίαν σου μετάφρασιν. Καὶ τί ὡραῖος διάλογος! Ἔλα, κάμε νὰ μεγαλώσῃς διὰ νὰ γίνῃς συνεργάτης μου.

Ἐτρόμαξα μήπως ἐτρελάθης, *Μαῦρον Σέργεφον*, ἀλλὰ ὕστερα θυμήθηκα ὅτι εἶνε πρωταπριλιά. Βλέπεις ὅτι ὁ γραφικός σου χαρακτὴρ δὲν με γελᾷ, καὶ ἂς μὴν ὑπέγραψες, καὶ ἂς ἔβαλες ἄλλον τόπον διαμονῆς.— Καὶ τὴν ἰδικήν σου πρωταπριλιάν, *Ἀπόγονε τοῦ Νέστορας*, τὴν ἐννόησα ἀμέσως. Μὰ ὅλοι θέλετε νὰ μου κάμετε τοὺς τρελούς; Ἂς εἶνε, καὶ τοῦ χρόνου.

Τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ποὺ μου στέλλεις, *Δεκαεπτὰ Ρῆγορ*, δὲν εἶνε καὶ τόσον παιδικόν, ἀλλὰ μᾶλλον γεροντικόν. Ὅσον διὰ τὸν Στοιχειοτονόγειφον, καὶ ἐκτενὴς εἶνε καὶ παράκαιρος. Ἀργότερα, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός, θά μου στείλῃς ὀυντομωτέρους.

Ἄ, *Μέλισσα τοῦ Ὑμηττοῦ* δὲν ἔκαμες καλὰ νἀρπάξῃς τὸ ξένον γράμμα καὶ νὰ διαβάσῃς ἔστω καὶ ὀλίγα; λέξεις. Ἴδου ὅτι ἔμαθες διὰ τῆς βίας ἓν μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἡ φίλη σου δὲν ἠθελε βέβαια νὰ σου φανερώσῃ. Αὐτὸ νὰ μὴ το κάμῃς ποτὲ πλέον. Καὶ ἀδελφή σου ἂν γράφῃ γράμμα, ἂν δὲν σου δώσῃ τὴν ἄδειαν, δὲν πρέπει νὰ το ἰδῇς.

Ἂς παραιτηθῇ λοιπὸν ὁ ἀνώνυμος ποὺ μου γράφει (ἢ μᾶλλον ἡ ἀνώνυμος) ἀφ' οὗ ἔχῃ τόσα παράπονα. Ἐγὼ δὲν θέλω φίλους γρινιάριδες... —Ἔλα, ἔλα, κατεργαρούλα, κ' ἐνόησα τὴν Πρωταπριλιάν σου!

Καὶ δι' ἐμὲ εἶνε καύχημα, *Κόκκινη Ἐξοχή*, τὸ ὅτι ἐπὶ τόσα ἔτη διατελῶ φίλη τῆς οἰκογενείας σου, καὶ μεταβιβάζομαι ἀπὸ ἀδελφοῦ εἰς ἀδελφόν. Καὶ αὐτὸ θὰ ἐξακολουθήσῃ πολλὰ χρόνια ἀκόμη, ἀφ' οὗ ἔχῃς καὶ ἀδελφὴν τριετῆ. Φίλησέ μου τὸν *Παγωμένον Καύκασον* καὶ τὴν *Δροσερὰν Ἑσπέραν* καὶ μὴ σε μέλει διὰ τὴν βραδύτητα. Κάλλιο ἀργά, κτλ.

Λοιπὸν ἐπέτυχες εἰς τὸν Διαγωνισμόν, *Βασιλεῦ τῶν Ναυτῶν*; Σὲ συγχαίρω ἀπὸ καρδίας καὶ σου εὐχομαι κάθε εὐδοκίμησιν εἰς τὸ πρακτικὸν στάδιον, τὸ ὁποῖον εἶνε καὶ τὸ καλλίτερον. Ὅπως ἔλαβα ἤδη ἀφορμὴν νὰ εἴπω εἰς ἄλλους φίλους μου, οἱ νέοι πρέπει νὰ κυνηγοῦν τὰ πρακτικὰ στάδια, ἐλεύθεροι πάντοτε νὰ χρησιμοποιοῦν τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεώς των.

Θεσσαλικὲ Τάκιν θε [Ε] διὰ τὴν προσκτικὴν καὶ εὐανάγνωστον ἐπιστολήν. Ἡ πρότασις τοῦ *Μολὼν Λαβὲ* ἐδημοσιεύθη δύο φορὰς κατὰ λάθος,—ἰδικόν του ἐξάπαντος, διότι θὰ ἐλησμόνησεν ὅτι ἔβαλε τὸ ψευδώνυμόν σου, καὶ θὰ το ἐξανάγραψε. Τὸ τετράδιόν σου τοῦ ἐστάλη.

Αὐτὴν τὴν φορὰν μοῦ ζητοῦν τόσῳ πολλοὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ Λαχείου των,—μὰ πῶς χάνουν ἔτσι τὰς ἀποδείξεις; — ὥστε μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τους ἀπαντήσω. Θὰ τον ἰδοῦν ὅταν θὰ λάβουν τὸ Δῶρόν των ἐξάπαντος.

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: — ἡ *Ἰτέα* εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸν *Ἄγγελον Ἀγγελιηδὸν* καὶ τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* ποὺ εἶχαν τὴν εὐγένειαν νὰ ἐπαινέσουν τόσον πολὺ τὰ Μικρὰ Μυστικά της, τοὺς πληροφορεῖ δὲ ὅτι καὶ αὐτὴ εἶνε καταμαγευμένη μὲ τὰ ἰδικά των·—ἡ *Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν* ἀσπάζεται τὴν *Λιακὴν Μαργαρίταν* καὶ *Βίγλαν*, χαιρετᾷ δὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, τὸν ὁποῖον γνωρίζει καλά· — ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* πληροφορεῖ τὸν *Κλάδον Μυρσίνης* ὅτι εἶνε ἀπὸ τὰς Σπέτσας, καὶ πηγαίνει ἐκεῖ τὸ Πάσχα καὶ τὸ καλοκαίρι· — ἡ *Εἰρήνη Σκούφου* ἀντασπάζεται τὴν *Διονυσιάδα Πηγήν*, καὶ μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ τὴ φανερώσῃ τὸ ψευδώνυμόν της· — ἡ *Ἐρημῖτις* ἀσπάζεται τὸ *Ἔδωσμον Ἄνθος* καὶ το ἐρωτᾷ πότε θὰ ὑπάγῃ εἰς Κρήτην· — τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* ἐρωτᾷ τὸ *Λευκὸν Κρίνον* ἀπὸ ποῦ το γνωρίζει· — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* παραπονεῖται ὅτι ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον ἡ *Κελαιδίστρα* τῆς ἔγραψε μίαν μόνην φοράν, ἐν ᾧ ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* τέσσαρας· καὶ ἐκ τούτου συμπεραίνει, ὅτι τὰ ἄρωνα ψάρια κελαιδοῦν καλλίτερα ἀπὸ τὰ πουλιά· — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* χαιρετᾷ τὴν *Ἑρμιόνην Τολιοπούλου* καὶ την ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασε τὸν χειμῶνα· (δὲν θὰ ὑπέφερε βέβαια ἀπὸ ζέστην!) — ἡ *Μέλισσα τοῦ Ὑμηττοῦ* ἀσπάζεται τὴν *Κιονκιουρίστραν*· — ἡ *Μαῦρη Προσωπιδοφόρος* ἀσπάζεται τὴν *Ἀμετάβλητον Καρδίαν* καὶ τὴν *Μέλλοισαν Καλόγραιαν*, τῶν ὁποίων ζητεῖ τὰ ὀνόματα δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Χιονοσκεπὴς Δίφρη* ἀντασπάζεται τὴν *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* καὶ τὴν *Ὀμίχλην*, τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν·— ὁ *Νυκτοκόραξ* ἀντιχαιρετᾷ τὴν *Φθινοπωρινὴν Νύκτα*, καὶ ἦτο ἐπόμενον νὰ τον γνωρίσῃ, ἀφ' οὗ τῆς τὸ εἶπεν ὁ Φ.Π.—ὁ *Γρανικὸς* ἀσπάζεται τὸν *Μαθηματικὸν Ἀρχιμήδην* (τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἐμάντευσε.) *Κορινθιακὸν Κῦμα* καὶ *Κελτικόν*·—ἡ *Ξανθὴ Μαυρομμάτα* ἀσπάζεται τὴν *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ τὴν *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν*, τὴν ὁποίαν ἐρωτᾷ ἂν ἐπέστρεψεν ἡ ἀδελφή της ἐξ Ἀθηνῶν·—ὁ *Ἀδακσὸμ* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Εὔφυᾶ Βλάκα* (καὶ φυσικά, θἀνταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματα των·) ἡ *Κιονκιουρίστρα* ἀσπάζεται τὴν *Ἀμινδὰν Λάμψιν* καὶ χαιρετᾷ τὸν *Ρόδιον Δόκιμον*·— ἡ *Ξεδιδωμένη* ἀσπάζεται ὅλας τὰς συνδρομηρίας τῆς Μεταίας Τάξεως· — ὁ *Φιλελεύθερος Μακεδὼν* ἀσπάζεται τὸν *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* καὶ *Πρόδικον τὸν Χῖον*· — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* πληροφορεῖ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐγνώριζε τὴν εἰς τὴν πόλιν του ἔλευσίν της·— ἡ *Ἐλπὶς τῶν Αὐστυχῶν* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Ἀθώας Καρδίας* προσαθεῖαν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἀνυπομόνως ἐπιστολήν της.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: τὸ *Λευκὸν Κρίνον* μὲ τὸν *Νυκτοκόρακα*, *Ἀμβρακιώτιδα Ἄβραν*, *Μαύρην Προσωπιδοφόρον* καὶ *Ἑσπερίαν Αὔραν*·—ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὸν *Σταυρὸν τῆς θαλάσσης*, *Ζωηρὰν Ὑπαρξιν*, *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*, *Κρητικὸν Πέλαγος* καὶ *Καρπουζολογιώτατον*· — τὸ *Γυμνάσιον Χίου* μὲ τὸ *Ἄνθος Μαΐου*, *Ἠλίου Μέλαθρον* καὶ *Σοφὸν Πιττακόν*· — ἡ *Ἑσπερία Ἄβρα* μὲ τὸ *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας*, *Στραβόξυλο*, *Ζουλεΐκαν* καὶ *Κεντρί*· — ὁ *Σμυρναϊκὸς Κόλπος* μὲ τὸν *Γλυκύλαλον Ὀνον*, *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς*, *Δαφνοστεφὴ Ναύαρχον*, *Ἑπταπατέραρον Σάμιον* καὶ *Κωπηλάτιδα Κύθνου*. — τὸ *Νεοφόσπαστον* μὲ τὸν *Ὑπερήφανον Ἱππέα*, *Ὡρίωνα*, *Λευκὴν* δὲ *Μερμῶν*, *Λευκὸν Τάκινθον* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*·—τὸ *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* μὲ τὸν *Θεσσαλικὸν Τάκινθον*, *Σπαρτιάτιδα Λειλωνίδα* καὶ *Γαλιάνδραν*·—ἡ *Νιόβη* μὲ τὴν *Ἰνώ*, *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Σκληρὸν Βράχον* καὶ *Τραγιάκιαν*·—ὁ *Μέγας Ἀλέξανδρος* μὲ τὴν *Φλόαρην Ξανθομαλλοῦσαν*·—ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὴν *Μαργαρίταν τῆς Ἀκροπόλεως*, *Κεντρί*, *Περιζήτητον* καὶ *Μαύρην Μάσκαν*·—τὸ *Ἀλκιδαΐκο Κουκλάκι* μὲ τὴν *Λαριωμένην Μουρίτσαν*, *Σεμνὴν Κόρην* καὶ *Ὡραῖον Τριανταφυλλάκι*·—ὁ *Θεσσαλικὸς Τάκινθος* μὲ τὸ *Γυμνάσιον Χίου*·—ἡ *Γαλιάνδρα* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ *Σπαρτιάτιδα Λειλωνίδα*·—ὁ *Εὐελπὶς Ἁλιεὺς* μὲ τὴν *Περίλυπον Κερκυραίαν* καὶ *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*·—τὸ *Στραβόξυλο* μὲ τὸ *Ἀνθοφόρον Κάνιστρον*, *Δοξίαν*, *Μαργαριτοφόρον* καὶ *Ἐρυθρὸν Νέφος*·—ὁ *Σείριος* μὲ τὴν *Μικρὰν Βιολίστριαν*

αν καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*—τὸ *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι* μὲ τὸν *Θεσσαλικὸν Τάκιν-θον*, *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα*—ἡ *Μικρὰ Βιολίστρια* μὲ τὸν *Μικρὸν Βιολιστὴν*—τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* μὲ τὸν *Γραικόν*, *Λοξίαν*, *Μικρὰν Ἀνθοκόμον*, *Γυμνάσιον Χίου* καὶ *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*—ὁ *Χιακὸς Ὁρίζων* μὲ τὴν *Φθινοπωρινὴν Νύκτα*, *Χιώτικην Βροχήν*, *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ *Κίτρινο Ντόμινο*—τὸ *Κύκνειον Ἆσμα* μὲ τὴν *Ἰδαιακὴν Γλυκύτητα*, *Γλυκεῖαν Πατρίδα*, *Κιουκιουρίσταν*, *Παριστρίαν* καὶ *Μέμφιδα*—ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὴν *Ἐλπίδα*, *Ἀκτῖνα τῆς Ἐλευθερίας*, *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας*, *Δεοπτροφοροῦσαν* καὶ *Σπαρτιατικὸν Ζωμόν*—ἡ *Τυφλόμυγα* μὲ τὸ *Ποντικοκῆσι Κερκύρας*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ζουλέικαν*, *Βὲν Ζώην καὶ Ἄνθος τῆς Κερκύρας*—ὁ *Σταυρὸς τῆς Θαλάσσης* μὲ τὴν *Μόνωσιν*, *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι*, *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Στραβόξυλο*—ἡ *Κυκλαμιὰ* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Τσιγγαρέλλα* καὶ *Γλυκύλαλον Ὄνον*—τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν*, *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* καὶ *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον*—τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὸ *Εὔοσμον Ἄνθος*. *Κλάδον Μερσίνης*, *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας*, *Βλληνοπούλαν*, καὶ *Ἄνθος τῆς Κερκύρας*—ἡ *Πτερωτὴ Ταξειδιῶτις* μὲ τὴν *Ἰδαιακὴν Γλυκύτητα*, *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Μυστυρισθὲν Φόσιν*—ὁ *Καλοθρεμμένος Γάτος* μὲ τὸ *Ποντικοκῆσι Κερκύρας* καὶ *Ναυπακτᾶν*—ἡ *Ἀθῶα Καρδία* μὲ τὴν *Κατσαρομάλλαν*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι*, *Θεαγένην* καὶ *Μόνωσιν*—ἡ *Μόνωσις* μὲ τὸ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα*, *Συνετὴν Πηνελόπην*, *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας*, *Αἰγιναίαν*, *Ἀθηνᾶν* καὶ *Φιλόδοξον Ἑλληνίδα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* (ἔλαβα τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, ἄλλ' εἶνε πολὺ ἐκτενῆ· συνήθως δημοσιεύω συντομώτερα·) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (λοιπὸν καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν πατρίδα σου, καὶ γράψε μου πῶς περνᾷς· τὰ ψευδώνυμα δὲν τα κρύβες κάποιος ἤθελε νὰ σοῦ κάμῃ πρωταπριλιάν·) *Νὰν-Λίγγ*, *Ζιζάνιον Γυμνασίου*, *Ἐρημίτιδα*, *Ρόδιον Ἱππότην* (ἔστειλα·) *Διονυσιάδα Πηγὴν* (ἔστειλα·) *Χαζοφιλόσοφον* (ἔλαβα καὶ τὴν βραχεῖαν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ περὶ τῆς ἀνυπομονησίας σου·) *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας*· *Μολὼν Λαβὲ* ([ΕΕΕ]πολύ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου περὶ τῆς 25 Μαρτίου· ἂν εἶχα τόπον θὰ ἐδημοσίευα μερικὰ ἀποσπάσματα·) *Μαύρην Προσωπιδοφόρον* (ἔστειλα· εἶσαι ἡ πρώτη ποὺ μοῦ γράφεις διὰ τὰς ὡραίας εἰκόνας τῆς «Θεροπούλας» καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχεις καλαισθησίαν·) *Κλάδον Μυρσίνης* (εἰκογραφημένας Πν. Ἀσκήσεις δὲν δημοσιεύω πρὸς τὸ παρὸν· τὰ παιδικὰ Πνεύματα γνωστά·) *Κυδαθηναῖον* (τὰ ἐτηρίδιά σου ἐλήφθησαν·) *Γραικόν*, *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ* (ἐπιστολήν σου μὲ δραχμὴν δι' ἀλλαγὴν ψευδωνύμου δὲν ἔλαβα· περίγραψέ μου λοιπὸν τὴν ἐκδρομήν·) *Ξανθὴν Μαυρομμάταν*· *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου* (ποῦ ταξειδεύει τώρα μὲ τὸν «Κορνήλιον» κ' ἐγὼ ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις της.) *Ἀβακοῦμ* (ἀλήθεια θέλεις τώρα νὰ σοῦ ἐπιστρέψω τὸ διήγημα καὶ τὰ αἰνίγματα; καὶ ποῦ νὰ τα εὕρω; μὰ δὲν ἤκουσες λοιπὸν ὅτι ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν ποτὲ δὲν ἐπιστρέφονται τὰ χειρόγραφα; ἀλλοίμονον ἂν ἤμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ φυλάττωμεν ὅ,τι λαμβάνομεν καὶ νὰ τὸ ἔχωμεν ἕτοιμον εἰς πρώτην ζήτησιν!) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* (εὖγε· σοῦ εὔχομαι νὰ ἐξακολουθήσῃς οὕτω μέχρι τέλους.) *Κιουκιουρίστραν* ([Ε] διὰ τὴν ἔξυπνην ἐπιστολήν· τί νὰ διορθώσω ὅμως τὴν λύσιν, ποὺ καὶ ἔται εἶνε λανθασμένη!) *Γεώργιον Ι. Βιτιάδην*· *Ξεδιδωμένην* (μὲ ἄλλους λόγους, δὲν θὰ μοῦ γράψῃς!.. ὄχι, ὁποιος θέλει εὑρίσκει πάντοτε καιρόν· καὶ Διαγωνισμὸς μεταφράσεως θὰ γίνῃ, καὶ ἀπ' ὅλα·) *Πάλλουσαν Καρδίαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· εἴδες λοιπὸν πόσον ἀξίζει ἡ γλῶσσά μας, καὶ πόσον καλὰ κίνμνεις ποῦ δὲν τὴν περιφρονεῖς, ὅπως μερικοὶ ποὺ πάσχουν ἀπὸ ξενομανίαν; ἕνα παράπονον ἔχω, ποῦ κάμνεις χρόνια νὰ μοῦ γράψῃς!) *Ψηλὸ Κυπαρισσάκι* (ἡ *Μέμφις* θὰ λάβῃ τὸ γραμματάκι καὶ θὰ εὐχαριστηθῇ.) *Νεαρὸν Μουσικόν* (ἔχει καλῶς·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (νὰ καὶ μιὰ φρόνιμη πρωταπριλιά, ποῦ ἀλίγον ἔλειψε νὰ με γελάσῃ... ἀμ δέ;) *Φιλελεύθερον Μακεδόνα* (ἔστειλα·) *Ζωηρὰν Ὑπαρξιν* (σοῦ εὔχομαι περαστικά.) *Δρῦν τοῦ Κάμπου* (ἰδὲς τί ἀπαντῶ παρακάτω πρὸς τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης*·) *Γλυκεῖαν Αὐγὴν* (ποιὸς τὴ χαρά σου λοιπόν!. ἀλλὰ νὰ μή με ξεχάσῃς μέσα εἰς τόσην εὐτυχίαν, καὶ νὰ μοῦ γράψῃς·) *Καυστικὸν Ἥλιον* (αἱ λύσεις δεκταί.) *Νευρόσπαστον* (περαστικά σας·) *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Ἀπριλίου, θάπανσήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἐξεδόθησαν:

ΑΡΙΣΤΟΤ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

(Αἰμιλίου Εἰμαρμένου)

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Κομψότατον βιβλίον περιέχον δώδεκα χαριτωμένα διηγήματα, καλλιτεχνικῶς καὶ ἀφθόνως εἰκονογραφημένα ὑπὸ τῆς ἑλληνίδος ζωγράφου **Θαλείας Φλωρᾶ**.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΣΤΟΛΙΣΜΑ

ΠΑΣΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Οἱ ἐμβάζοντες εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» δραχμὰς 2,50 ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ φρ. χρ. 2,50 ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ λαμβάνουν τὰ «Παιδικὰ Διηγήματα» ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἐκδότης: Ι. Δ. ΚΟΔΛΑΡΟΣ, Ἀθῆναι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Ἰουνίου.

Ὁ χάνων τὴν λύσιν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλει νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν αἱ διαγωνιζόμενοι, παρακαλεῖται ἵνα τῷ ξηραίνῃ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος ἔχει 20 φύλλα καὶ κοστίζει φρ. 1

146. Λεξίγριφος.

Μ' *Ἀπόστολον*, μ' *ἐπίρρημα* καὶ σύνδεσμον μαζί,
Εἰς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, γνωστός σου ἀναζῆ·

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιλιοῦ Διαβόλου

149. Στοιχειόγριφος

Μιᾶς νήσου τοῦ Αἰγαίου ὁ λαιμὸς ἐὰν κοπῇ,
Πάλιν νήσος θὰ προβάλλῃ, τοῦ Αἰγαίου καὶ αὐτή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀμαζόνας

150. Ἀναγραμματισμός.

Ἐὰν ἕνα τῶν ἡρώων
θέλῃς νὰ ἀναγραμματίσῃς,
Τὸν πατέρα του ἀπόπνοῃς
ἐκ νεκρῶν θὰ ἀναστήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Φιλοπάτριδος

151. Ἀρχαῖον Αἴνιγμα.

Οὐδεὶς βλέπων βλέπει με,
Ὁ μὴ βλέπων βλέπει.
Ὁ μὴ λαλῶν λαλεῖ,
Ὁ μὴ τρέχων τρέχει.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Δ. Κωσεῆ

152. Βέλος.

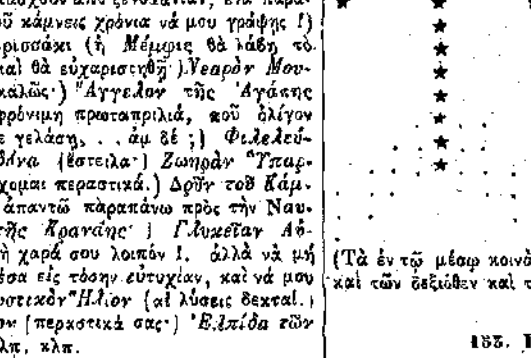

Οἱ ἀστερίσκοι καθέτως σχηματίζουν ἕλληνα στρατάρχην. Εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ βέλους θαναγινώσκεται: δεξιᾷ Μοῦσα, ἀριστερᾷ ἐπίπλων· Κάτω, δεξιᾷ μὲν (ἐκ τῷ ἄνω κατασειράν:) ὑπαδιαίρεσις Κρήτους, χρονικὴ μονάς, Ἀπόστολος· ἀριστερᾷ δέ: ἄνεμος οὐράνιον σῶμα, ἀρχαία πόλις.

(Τὰ ἐν τῷ μέσῳ κοινὰ στοιχεῖα θὰ εἶνε ἀρχικὰ καὶ τῶν δεξιόθεν καὶ τῶν ἀριστερόθεν λέξεων.)

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Δ. Τράκα

153. Παίγνιον.

Τρεῖς γέροι πῆγαν 'στὸ χορό, δίχως ἰαπτὸ 'στὴν [σέπη.
Ἐκάθησαν σὲ μιὰ γωνιά, — κανένας δὲν τους [βλέπει,—
Κι' ὅλη τὴν ὥρα ἔπαιζαν, ποῦ οἱ ἄλλοι ἐγλεν- [ποῦσαν.
Ὅταν τελείωσε ὁ χορός, κι' ὀπίσω ἐγυρνοῦσαν,
Εἶχε παθεῖς ἀπὸ τοὺς τρεῖς δέκα δραχμὲς 'στὸ [χέρι.
Ποῦ της εὑρῆκαν, δὲν μου λές, οἱ ἀπένταροι [μας γέροι;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόκαιδος

154. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ τριπλῆς Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ *δύο* ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ ἀρχικὰ νὰ ποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δεύτερα πόλιν τῆς Τουρκίας, καὶ τὰ τρίτα ἀρωματικὸν φυτόν.

τρόπος, *δέμας*, *Κρέων*, *Ὀθωμανός*, *γύσσω*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενίδος τῆς Δίρφης

155. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος.

1, Πόλις Ἰταλική. 2, Ὄρος τῆς Μακεδονίας, 3, Πόλις Ἀλβανική. 4, Πόλις τῆς Θρᾴκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρυστάλου

156. Φωνηεντόλιπον.

φλαν-ντς-γρτς-νπς

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀφροδίτης Β. Σιλυβρίδου

157. Τρίφος.

δη
δη δη
δη γων δη
δη δη
δη

θε
θε θε
θε εδ θε
θε θε
θε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Χαλκίδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 6

48. Ἀρχίλοχος (ἀρχή, λόχος.) — 49. Ὑδρία-Ὕδρα.—50. Δίδω-Διδώ.— 51. Θάμαρ-Μάρθα.—52. Καρκίνος.

53. Η Α Λ Ο Ν
Ξ Α Ν Θ Η
Φ Α Ρ Ο Σ
Δ Ι Μ Ο Σ
Α Υ Λ Ο Σ

54-55. 1. *Ὄξος*, ὄλος, ὅλον, ὅλην, Ἕλλην, Ἑλλη, *μέλλη*, *μέλι*. 2. *Χῶμα*, χώρα, χῶρας, χῶρος. χῆρος, λῆρος, λάρος, λάθος, *λίθος*. — 56. Ὁ Δέων. — 57. ΓΛΑΥΞ (Γύψ, ἀλκυών, ἀκανθίς, κορυδαλλός, ἱέραξ.) — 58. Νοσῶ, οὐ δς ἡ ἅμα, Ἰησοῦ, σῶσον. — 59. Ἡ *Παριστρία* εἶνε φίλη τῆς Διαπλάσεως.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.